

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 39

“Για την υποχρεωτική ασφάλιση θανάτου των εργαζομένων στις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις και στα ελεύθερα επαγγέλματα καθώς και των εργαζομένων κατοίκων και του οικιακού προσωπικού”

Η Γενική Συνδιάσκεψη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που συγκλήθηκε στη Γενεύη από το Διοικητικό Συμβούλιο του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας και συνήλθε εκεί στις 8 Ιουνίου 1933, στη δέκατη έβδομη σύνοδό της, Αφού αποφάσισε ν' αποδεχτεί διάφορες προτάσεις σχετικές με την υποχρεωτική ασφάλιση θανάτου, ζήτημα που περιλαμβάνεται στο δεύτερο θέμα της ημερήσιας διάταξης της συνόδου και, Αφού αποφάσισε ότι αυτές οι προτάσεις θα λάβουν τη μορφή διεθνούς σύμβασης, Αποδέχεται, σήμερα 29 Ιουνίου 1933, την παρακάτω σύμβαση που θα αναφέρεται ως Σύμβαση για την ασφάλιση θανάτου (βιομηχανία κ.λ.π.), του 1933, για να επικυρωθεί από τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του Καταστατικού της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας.

Άρθρο 1.

Κάθε Μέλος της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας που επικυρώνει αυτή τη σύμβαση είναι υποχρεωμένο να συστήσει ή να διατηρήσει την υποχρεωτική ασφάλιση θανάτου με όρους τουλάχιστον ίσους μ' αυτούς που προβλέπονται απ' αυτή τη σύμβαση.

Άρθρο 2.

1. Η υποχρεωτική ασφάλιση θανάτου θα εφαρμόζεται στους εργάτες, υπαλλήλους και μαθητευομένους των βιομηχανικών επιχειρήσεων, των εμπορικών επιχειρήσεων, των ελευθέρων επαγγελμάτων, καθώς και στους κατοίκων εργαζομένους και στο οικιακό προσωπικό.
2. Κάθε Μέλος θα μπορεί όμως να προβλέπει στην εθνική του νομοθεσία όποιες εξαιρέσεις κρίνει αναγκαίες σε σχέση με :
 - α) τους εργαζομένους των οποίων η αμοιβή είναι μεγαλύτερη από ένα καθορισμένο όριο και όπου οι νομοθεσίες δεν προβλέπουν μια τέτοια γενική εξαίρεση, τους υπαλλήλους που ασκούν επαγγέλματα, τα οποία θεωρούνται συνήθως ως ελεύθερα,
 - β) τους εργαζομένους που δεν αμείβονται με χρήματα,
 - γ) τους νεαρούς εργαζομένους κάτω από μια ορισμένη ηλικία και όσους εργάζονται για πρώτη φορά και είναι πολύ ηλικιωμένοι για να ασφαλιστούν,
 - δ) τους κατοίκων εργαζομένους, των οποίων οι συνθήκες εργασίας δεν μπορούν να εξομοιωθούν μ' αυτές του συνόλου των μισθωτών,
 - ε) τα μέλη της οικογένειας του εργοδότη,
 - στ) τους εργαζομένους που απασχολούνται σε εργασίες οι οποίες στο σύνολό τους και από τη φύση τους είναι μικρής διάρκειας και δεν επιτρέπουν στους ενδιαφερομένους να συμπληρώσουν τις προϋποθέσεις χορήγησης παροχών, καθώς και τα πρόσωπα που δεν προσφέρουν εργασία αντί μισθού παρά μόνο ευκαιριακά ή συμπληρωματικά,

- ζ) τους ανάπηρους εργαζομένους και συνταξιοδοτούμενους για λόγους αναπηρίας ή γήρατος,
 - η) τους συνταξιούχους δημοσίους υπαλλήλους που εργάζονται ως μισθωτοί και τα πρόσωπα που έχουν ιδιωτικό εισόδημα, όταν η σύνταξη ή αυτό το επίδομα είναι τουλάχιστον ίσα με την σύνταξη αναπηρίας που προβλέπεται από την εθνική νομοθεσία,
 - θ) τους εργαζομένους, που κατά τη διάρκεια των σπουδών τους παραδίδουν μαθήματα ή απασχολούνται με αμοιβή για ν' αποκτήσουν μια εκπαίδευση που θα τους επιτρέψει ν' ασκήσουν ένα επάγγελμα το οποίο να ανταποκρίνεται στις σπουδές τους,
 - ι) τους υπηρέτες που ανήκουν στη προσωπική υπηρεσία των γεωργικών εργοδοτών.
3. Θα μπορούν επίσης να εξαιρούνται από την υποχρέωση για ασφάλιση τα πρόσωπα τα οποία, σε περίπτωση θανάτου, εγείρουν δικαίωμα για τους επιζώντες τους, σύμφωνα μ' ένα νόμο, κανονισμό ή ειδικό καταστατικό, για παροχές τουλάχιστον ίσες στο σύνολό τους μ' αυτές που προβλέπονται από αυτή τη σύμβαση.
4. Η σύμβαση αυτή δεν εφαρμόζεται στους ναυτικούς και στους ψαράδες.

Άρθρο 3.

Η εθνική νομοθεσία θα παρέχει, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται από αυτή, στους παλαιότερους υποχρεωτικά ασφαλισμένους που δεν είναι συνταξιούχοι, μία τουλάχιστον από τις παρακάτω δυνατότητες : εθελοντική συνέχιση της ασφάλισης ή διατήρηση των δικαιωμάτων με κανονική καταβολή ενός τέλους επανασφάλισης, εκτός εάν αυτά τα δικαιώματα διατηρούνται αυτεπάγγελτα ή, σε περίπτωση γυναίκας παντρεμένης εάν δοθεί στον μη ασφαλισμένο σύζυγο η δυνατότητα ν' ασφαλιστεί εθελοντικά και έτσι να δημιουργηθεί ενδεχομένως δικαίωμα για σύνταξη γήρατος ή χηρείας.

Άρθρο 4.

- 1. Παρά τις διατάξεις του άρθρου 5, το δικαίωμα για σύνταξη θα μπορεί να εξαρτάται από την πραγματοποίηση ορισμένου χρόνου ασφάλισης που θα προϋποθέτει τη συμπλήρωση ενός ελάχιστου αριθμού εισφορών, τόσο από την είσοδο στην ασφάλιση όσο και κατά τη διάρκεια ορισμένου χρονικού διαστήματος, αμέσως πριν από την πραγματοποίηση του κινδύνου.
- 2. Η διάρκεια του χρόνου ασφάλισης δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη από 60 μήνες ή 250 εβδομάδες ή 1500 ημέρες καταβολής εισφορών.
- 3. Όταν για την πραγματοποίηση της παραπάνω προϋπόθεσης χρειάζεται η συμπλήρωση ενός ορισμένου αριθμού εισφορών κατά τη διάρκεια ορισμένου χρονικού διαστήματος αμέσως πριν από την πραγματοποίηση του κινδύνου, τα χρονικά διαστήματα κατά τα οποία καταβλήθηκαν αποζημιώσεις προσωρινής ανικανότητας για εργασία και ανεργίας θα υπολογίζονται για τη συμπλήρωση του ορισμένου χρόνου ασφάλισης ως χρόνος καταβολής εισφορών, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις και τα όρια που καθορίζει η εθνική νομοθεσία.

Άρθρο 5.

1. Ο ασφαλισμένος που παύει να υπάγεται στην υποχρεωτική ασφάλιση, χωρίς να δικαιούται παροχή αντίστοιχη με τις εισφορές που έχουν εισπραχθεί για λογαριασμό του, θα διατηρεί τα δικαιώματά του σε σχέση μ' αυτές τις εισφορές.
2. Η εθνική νομοθεσία, όμως, θα μπορεί να καθορίζει χρόνο λήξης των δικαιωμάτων σε σχέση με τις παραπάνω εισφορές μετά τη λήξη μιας προθεσμίας που θα υπολογίζεται από την ημερομηνία λήξης της υποχρεωτικής ασφάλισης και θα μπορεί να είναι σταθερή ή όχι :
 - α) η μη σταθερή προθεσμία δε θα πρέπει να είναι κατώτερη από το 1/3 του συνόλου των χρονικών διαστημάτων καταβολής εισφορών, που πραγματοποιήθηκαν από την είσοδο στην ασφάλιση, αφού αφαιρεθούν τα χρονικά διαστήματα κατά τα οποία δεν καταβλήθηκαν εισφορές,
 - β) η σταθερή προθεσμία σε καμιά περίπτωση δε θα πρέπει να είναι κατώτερη από 18 μήνες. Οι εισφορές θα μπορούν να διαγράφονται μετά τη λήξη αυτής της προθεσμίας, εκτός εάν, πριν από την λήξη αυτή, καταβληθεί στο λογαριασμό του ασφαλισμένου ένα ελάχιστο ποσό εισφορών το οποίο καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία, μετά από υποχρεωτική ή προαιρετική ασφάλιση που συνεχίζεται.

Άρθρο 6.

Η ασφάλιση θανάτου θα πρέπει να συνεπάγεται δικαίωμα σύνταξης, τουλάχιστον για τη χήρα που δεν έχει κάνει δεύτερο γάμο και για τα ορφανά του ασφαλισμένου ή του συνταξιούχου που έχει πεθάνει.

Άρθρο 7.

1. Το δικαίωμα σύνταξης της χήρας θα μπορεί να διατηρείται μόνο στις περιπτώσεις που η χήρα έχει υπερβεί ένα ορισμένο όριο ηλικίας ή είναι ανάπηρη.
2. Οι διατάξεις της πρώτης παραγράφου δεν εφαρμόζονται για συστήματα που έχουν συσταθεί ειδικά προς όφελος των υπαλλήλων.
3. Το δικαίωμα σύνταξης της χήρας θα μπορεί να αναγνωρίζεται μόνον εφ' όσον ο γάμος έχει διαρκέσει κάποιο καθορισμένο χρονικό διάστημα και έχει γίνει πριν τη συμπλήρωση μιας ορισμένης ηλικίας από τον ασφαλισμένο ή τον συνταξιούχο ή την εμφάνιση της αναπηρίας.
4. Το δικαίωμα σύνταξης μπορεί ν' αναγνωρίζεται μόνον εφ' όσον ο γάμος δεν έχει διαλυθεί οριστικά κατά τη στιγμή του θανάτου του ασφαλισμένου ή του συνταξιούχου ή εφ' όσον δεν έχει εκδοθεί απόφαση διαζυγίου με αποκλειστική υπαιτιότητα της συζύγου.
5. Εάν πολλές ενάγουσες ζητούν σύνταξη χηρείας, το ποσό που καταβάλλεται θα μπορεί να περιορίζεται σε μία μόνο σύνταξη.

Άρθρο 8.

1. Το δικαίωμα σύνταξης θα πρέπει να αναγνωρίζεται σε όλα τα ορφανά που δεν έχουν υπερβεί μια ορισμένη ηλικία. Αυτή η ηλικία δε θα μπορεί να είναι μικρότερη των 14 ετών.

2. Όμως, εάν πρόκειται για το ορφανό μιας ασφαλισμένης ή, συνταξιούχου, το δικαίωμα σύνταξης θα μπορεί να εξαρτάται από το εάν η μητέρα συνέβαλε στην συντήρηση αυτού του παιδιού ή εάν πέθανε όσο ήταν χήρα.
3. Η εθνική νομοθεσία θα έχει το δικαίωμα να ορίσει σε ποιες περιπτώσεις δικαιούται σύνταξη ένα μη νόμιμο παιδί.

Άρθρο 9.

1. Το ποσό της σύνταξης θα καθορίζεται είτε ανάλογα με το χρόνο ασφάλισης, είτε ανεξάρτητα απ' αυτόν, και θα αποτελείται από ένα σταθερό ποσό, ή ένα ποσοστό του μισθού, ο οποίος υπόκειται σε εισφορά, ή από ένα ποσό το οποίο ποικίλλει ανάλογα με το ποσό των εισφορών που έχουν καταβληθεί.
2. Η σύνταξη η οποία ποικίλλει ανάλογα με το χρόνο ασφάλισης και της οποίας η καταβολή εξαρτάται από την πραγματοποίηση ορισμένου χρόνου υπαγωγής στην ασφάλιση, θα πρέπει, εφόσον δεν προβλέπεται εγγύηση ενός κατωτάτου ποσού, να περιλαμβάνει ένα σταθερό ποσό ή ένα ποσοστό, ανεξάρτητα από το χρόνο ασφάλισης.
3. Όταν οι εισφορές αυξάνονται βαθμιαία, ανάλογα με το μισθό, θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξης που θα χορηγηθεί ο μισθός με βάση τον οποίο έχουν υπολογισθεί οι εισφορές, ανεξάρτητα του αν η σύνταξη υπολογίζεται ή όχι ανάλογα με τον χρόνο υπαγωγής στην ασφάλιση.

Άρθρο 10.

Οι ασφαλιστικοί οργανισμοί θα έχουν το δικαίωμα με όρους που θα καθορίζει η εθνική νομοθεσία, να χορηγούν παροχές σε είδος για την πρόληψη, επιβράδυνση, ελάφρυνση ή άρση της αναπηρίας σε πρόσωπα τα οποία παίρνουν σύνταξη ή θα μπορούσαν να απαιτήσουν μια σύνταξη για λόγους αναπηρίας.

Άρθρο 11.

1. Το δικαίωμα για παροχές χάνεται ή διακόπτεται ολικά ή μερικά :
 - α) όταν ο θάνατος έχει προκληθεί από κακούργημα, πλημμέλημα ή σκόπιμο πταίσμα του ενδιαφερομένου,
 - β) σε περίπτωση απάτης του ασφαλισμένου σε βάρος του ασφαλιστικού οργανισμού.
2. Η σύνταξη μπορεί να διακόπτεται, ολικά ή μερικά, όταν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο
 - α) συντηρείται ολοκληρωτικά από το δημόσιο ή έναν οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης,
 - β) αρνείται να τηρήσει χωρίς σοβαρό λόγο τις ιατρικές οδηγίες και τις οδηγίες τις σχετικές με τη συμπεριφορά των αναπήρων ή διαφεύγει χωρίς άδεια και με τη θέλησή του από τον έλεγχο του ασφαλιστικού οργανισμού,
 - γ) λαμβάνει κάποια άλλη περιοδική παροχή σε χρήμα που καταβάλλεται σύμφωνα με κάποιο νόμο για την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση, τις συντάξεις ή την αποζημίωση για εργατικά ατυχήματα και επαγγελματικές ασθένειες,
 - δ) καθόν χρόνο λαμβάνει ως χήρα μια σύνταξη χωρίς καμιά προϋπόθεση ηλικίας ή αναπηρίας, συζεί παράνομα με έναν άνδρα,
 - ε) ενώ συνταξιοδοτείται, χάρη σ' ένα σύστημα που έχει συσταθεί ειδικά προς όφελος

των υπαλλήλων, λαμβάνει από την άσκηση κάποιου επαγγέλματος, εισόδημα που υπερβαίνει ένα ορισμένο ποσό.

Άρθρο 12.

1. Οι ασφαλισμένοι και οι εργοδότες τους θα πρέπει να συμμετέχουν στο σχηματισμό των ασφαλιστικών πόρων.
2. Η εθνική νομοθεσία θα μπορεί ν' απαλλάσσει από την υποχρέωση εισφοράς:
 - α) τους μαθητευομένους και νέους εργαζομένους κάτω από μια ορισμένη ηλικία,
 - β) όσους δεν αμείβονται με χρήματα ή όσους είναι χαμηλόμισθοι,
3. Οι νομοθεσίες εθνικής ασφάλισης των οποίων το πεδίο εφαρμογής εκτείνεται και πέρα από τις τάξεις των μισθουσυντήρητων μπορούν να μην προβλέπουν εισφορά εργοδοτών.
4. Οι δημόσιες αρχές θα συμμετέχουν στους οικονομικούς πόρους ή στις παροχές της ασφάλισης η οποία οργανώνεται με σκοπό το όφελος των μισθωτών γενικά ή των εργατών.
5. Οι εθνικές νομοθεσίες οι οποίες κατά την ψήφιση αυτής της σύμβασης δεν προβλέπουν εισφορές των ασφαλισμένων θα μπορούν να συνεχίζουν την απαλλαγή των ασφαλισμένων από την υποχρέωση για εισφορά.

Άρθρο 13.

1. Τα ασφαλιστικά θέματα θα τα διαχειρίζονται οι οργανισμοί που έχουν συσταθεί από δημόσιες αρχές και δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα ή τα ειδικά κρατικά ασφαλιστικά ταμεία.
2. Η εθνική νομοθεσία, όμως, θα μπορεί επίσης να αναθέσει τη διαχείριση της ασφάλισης σε οργανισμούς που έχουν συσταθεί με πρωτοβουλία των ενδιαφερομένων ή των ενώσεών τους και έχουν αναγνωριστεί επίσημα από τις δημόσιες αρχές.
3. Η διαχείριση της περιουσίας των οργανισμών και των κρατικών ασφαλιστικών ταμείων θα διαχωρίζεται από τη διαχείριση των δημόσιων οικονομικών.
4. Οι αντιπρόσωποι των ασφαλισμένων θα συμμετέχουν στη διαχείριση των ασφαλιστικών οργανισμών με όρους που καθορίζονται από την εθνική νομοθεσία, η οποία θα μπορεί επίσης να προβλέπει σχετικά με τη συμμετοχή των εκπροσώπων των εργοδοτών και των δημόσιων αρχών.
5. Οι αυτόνομοι ασφαλιστικοί οργανισμοί θα βρίσκονται κάτω από τον οικονομικό και διοικητικό έλεγχο των δημόσιων αρχών.

Άρθρο 14.

1. Σε περίπτωση διαφοράς που αφορά στις παροχές θα αναγνωρίζεται στον ασφαλισμένο ή σε όσους εξουσιοδοτούνται απ' αυτόν το δικαίωμα προσφυγής.
2. Οι διαφορές αυτές θα ανήκουν στην αρμοδιότητα ειδικών δικαστηρίων που θα περιλαμβάνουν δικαστές, επαγγελματίες ή μη, οι οποίοι θα είναι καλά ενημερωμένοι πάνω στους σκοπούς της ασφάλισης και στις ανάγκες των ασφαλισμένων ή θα βοηθούνται από παρέδρους που θα επιλέγονται από το περιβάλλον των ασφαλισμένων και των εργοδοτών.
3. Σε περίπτωση διαφοράς που αφορά στην υπαγωγή στην ασφάλιση ή στο ποσό των

εισφορών, θα αναγνωρίζεται στο μισθωτό δικαίωμα προσφυγής όπως επίσης και στον εργοδότη, όταν πρόκειται για συστήματα στα οποία προβλέπεται εργοδοτική εισφορά.

Άρθρο 15.

1. Οι αλλοδαποί μισθωτοί θα είναι υποχρεωμένοι ν' ασφαλιζονται καθώς και να καταβάλλουν εισφορές με τους ίδιους όρους που ισχύουν και για τους υπηκόους.
2. Οι αλλοδαποί ασφαλισμένοι και όσοι εξουσιοδοτούνται απ' αυτούς, θα δικαιούνται με τους ίδιους όρους που ισχύουν και για τους υπηκόους, τις παροχές που απορρέουν από τις εισφορές που έχουν καταβληθεί στο λογαριασμό τους.
3. Οι ασφαλισμένοι αλλοδαποί και όσοι εξουσιοδοτούνται απ' αυτούς και είναι υπήκοοι οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται απ' αυτή τη σύμβαση και του οποίου η νομοθεσία προβλέπει, σύμφωνα με το άρθρο 10, την οικονομική συμμετοχή του Κράτους στο σχηματισμό των πόρων ή των παροχών της ασφάλισης, θα πρέπει να δικαιούνται επίσης επιχορηγήσεις, προσαυξήσεις ή τμήματα συντάξεων που παρέχονται από το δημόσιο ταμείο.
4. Η εθνική νομοθεσία θα μπορεί, εντούτοις, να διατηρήσει για τους υπηκόους το δικαίωμα για επιχορηγήσεις, προσαυξήσεις ή τμήματα συντάξεων που παρέχονται από το δημόσιο ταμείο και κατανέμονται αποκλειστικά στους ασφαλισμένους που έχουν υπερβεί μια ορισμένη ηλικία κατά τη στιγμή της ισχύος της νομοθεσίας υποχρεωτικής ασφάλισης.
5. Οι περιορισμοί οι οποίοι ενδεχομένως προβλέπονται στην περίπτωση διαμονής στο εξωτερικό δεν θα μπορούν να εφαρμόζονται στους συνταξιούχους και τους εξουσιοδοτημένους απ' αυτούς υπηκόους οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται απ' αυτή τη σύμβαση και οι οποίοι διαμένουν στο έδαφος οποιουδήποτε Μέλους που δεσμεύεται επίσης απ' αυτή τη σύμβαση, στο μέτρο που αυτοί οι περιορισμοί ισχύουν για τους υπηκόους του Κράτους στο οποίο έχει αποκτηθεί το δικαίωμα σύνταξης.
Οι επιχορηγήσεις, οι προσαυξήσεις ή τα τμήματα συντάξεων, παρόλα αυτά, είναι δυνατόν να μη χορηγούνται από το δημόσιο ταμείο.

Άρθρο 16.

1. Η ασφάλιση των μισθωτών θα διέπεται από το νόμο που ισχύει στον τόπο εργασίας τους.
2. Με σκοπό τη συνέχιση της ασφάλισης μπορεί να γίνουν εξαιρέσεις στον κανόνα αυτό, με συμφωνία ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα Μέλη.

Άρθρο 17.

Κάθε Μέλος θα μπορεί να υπαγάγει σ' ένα ειδικό σύστημα τους εργαζομένους σε παραμεθόριες περιοχές των οποίων ο τόπος εργασίας βρίσκεται στο έδαφός του και η κατοικία τους στο εξωτερικό.

Άρθρο 18.

Στις χώρες στις οποίες δεν υπάρχει νομοθεσία υποχρεωτικής ασφάλισης για αναπη-

ρία, κατά την έναρξη της ισχύος αυτής της σύμβασης, κάθε σύστημα μη φορολογήσιμων συντάξεων που υπάρχει θα θεωρείται ότι ικανοποιεί τις απαιτήσεις της σύμβασης, εφόσον εγγυάται ατομικό δικαίωμα σύνταξης, σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται στα παρακάτω άρθρα 19 έως 25.

Άρθρο 19.

1. Το δικαίωμα σύνταξης θα αναγνωρίζεται :
 - α) σε κάθε χήρα που δεν έχει συνάψει δεύτερο γάμο και έχει δύο τουλάχιστον παιδιά να φροντίσει,
 - β) σε κάθε παιδί ορφανό από πατέρα και μητέρα,
2. Η εθνική νομοθεσία θα καθορίζει :
 - α) τους όρους που υπαγορεύουν τη δημιουργία δικαιώματος για σύνταξη στη χήρα που έχει ένα παιδί το οποίο δεν προέρχεται από νόμιμο γάμο,
 - β) την ηλικία μέχρι την οποία το παιδί εγείρει δικαίωμα σύνταξης χηρείας ή δικαίωμα σύνταξης ορφανού : αυτή η ηλικία δεν μπορεί πάντως να είναι μικρότερη των 14 ετών.

Άρθρο 20.

1. Το δικαίωμα σύνταξης λόγω χηρείας θα μπορεί να εξαρτάται από τη διαμονή στο έδαφος του Μέλους :
 - α) του συζύγου που έχει πεθάνει, για μια ορισμένη χρονική περίοδο αμέσως πριν από το θάνατό του,
 - β) της χήρας, για μια ορισμένη χρονική περίοδο αμέσως πριν από την υποβολή αίτησης για συνταξιοδότηση.
2. Το δικαίωμα σύνταξης του ορφανού θα μπορεί να εξαρτάται από τη διαμονή του στο έδαφος του γονέα που πέθανε τελευταίος, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αμέσως πριν το θάνατο.
3. Η απαιτούμενη περίοδος διαμονής στο έδαφος του Μέλους, για τη χήρα ή για τον θανόντα γονέα, θα καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία αλλά δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 5 χρόνια.

Άρθρο 21.

1. Το δικαίωμα σύνταξης της χήρας ή του ορφανού θα αναγνωρίζεται σε κάθε αιτούντα του οποίου τα ετήσια έσοδα καθώς και αυτά των παιδιών ή των ορφανών που φροντίζει δεν υπερβαίνουν το όριο που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία και που λαμβάνει υπόψη τις ελάχιστες δαπάνες διαβίωσης.
2. Κατά τη εκτίμηση των εσόδων του ενδιαφερομένου θα θεωρούνται ως αφορολόγητα αυτά που δεν υπερβαίνουν το ποσό που καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία.

Άρθρο 22.

Το ύψος της σύνταξης θα καθορίζεται σ' ένα ποσό το οποίο, εάν προστεθεί σε έσοδα άλλα από τα αφορολόγητα, θα πρέπει να αρκεί για να καλύψει τις βασικές, τουλάχιστον, ανάγκες του συνταξιούχου.

Άρθρο 23.

1. Σε περίπτωση διαφοράς σχετικά με την καταβολή της σύνταξης ή τον καθορισμό του ποσού της θα αναγνωρίζεται σε κάθε αιτούντα το δικαίωμα προσφυγής.
2. Η προσφυγή θα εκδικάζεται από αρχή διαφορετική από εκείνη που αποφάνθηκε σε πρώτο στάδιο.

Άρθρο 24.

1. Οι χήρες και τα ορφανά που είναι αλλοδαποί υπήκοοι κάθε Μέλους που δεσμεύεται απ' αυτή τη σύμβαση θα έχουν δικαίωμα σύνταξης με τους ίδιους όρους που ισχύουν και για τους υπηκόους του.
2. Σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, όμως, θα μπορεί να εξαρτάται η καταβολή της σύνταξης σ' έναν αλλοδαπό από τη συμπλήρωση μιας χρονικής περιόδου διαμονής στο έδαφος του Μέλους η οποία μπορεί να υπερβαίνει κατά 5 χρόνια το πολύ την περίοδο διαμονής που προβλέπεται στο άρθρο 20.

Άρθρο 25.

1. Το δικαίωμα για σύνταξη χάνεται ή διακόπτεται, ολικά ή μερικά, εάν η χήρα ή το πρόσωπο που έχει αναλάβει τη συντήρηση του ορφανού έχει αποκτήσει ή προσπαθεί να αποκτήσει μια σύνταξη με δόλο.
2. Η σύνταξη θα μπορεί να αναστέλλεται, ολικά ή μερικά, όσο ο ενδιαφερόμενος συντηρείται αποκλειστικά από το δημόσιο ταμείο.

Άρθρο 26.

Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 15 παράγραφος 5, η σύμβαση αυτή δεν αποσκοπεί στη διατήρηση του δικαιώματος για σύνταξη σε περίπτωση διαμονής στο εξωτερικό.

Άρθρο 27.

Οι επίσημες επικυρώσεις αυτής της σύμβασης θα κοινοποιούνται στο Γενικό Διευθυντή του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας για καταχώριση.

Άρθρο 28.

1. Η σύμβαση αυτή δεσμεύει εκείνα μόνο τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας που η επικύρωσή τους θα έχει καταχωριστεί από το Γενικό Διευθυντή.
2. Η σύμβαση αυτή θα αρχίσει να ισχύει δώδεκα μήνες μετά την καταχώριση από το Γενικό Διευθυντή των επικυρώσεων δύο Μελών.
3. Στη συνέχεια, η σύμβαση αυτή θα αρχίσει να ισχύει για κάθε Μέλος, δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία καταχώρισης της επικύρωσής της.

Άρθρο 29.

Μόλις καταχωριστούν στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας οι επικυρώσεις δύο Μελών της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, ο Γενικός Διευθυντής του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας θα γνωστοποιεί το γεγονός αυτό σε όλα τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης

Εργασίας. Θα τους κοινοποιεί επίσης την καταχώριση των επικυρώσεων που θα του κοινοποιούνται μεταγενέστερα από όλα τα άλλα Μέλη της Οργάνωσης.

Άρθρο 30.

1. Κάθε Μέλος που έχει επικυρώσει αυτή τη σύμβαση θα μπορεί να την καταγγείλει μετά τη λήξη περιόδου δέκα ετών από την ημερομηνία της αρχικής έναρξης ισχύος της, με πράξη που θα κοινοποιείται για καταχώριση στο Γενικό Διευθυντή του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας.
Η καταγγελία θα ισχύσει ένα χρόνο μετά την ημερομηνία κατά την οποία έγινε η καταχώρισή της.
2. Κάθε Μέλος που έχει επικυρώσει αυτή τη σύμβαση και δεν ασκήσει το δικαίωμα καταγγελίας που προβλέπεται σ' αυτό το άρθρο, μέσα σε ένα χρόνο από τη λήξη της δεκαετίας που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο, θα δεσμεύεται για μια καινούργια δεκαετία και στη συνέχεια, θα μπορεί να καταγγείλει αυτή τη σύμβαση στο τέλος κάθε δεκαετίας και με τους όρους που προβλέπει αυτό το άρθρο.

Άρθρο 31.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας, κάθε φορά που θα το κρίνει αναγκαίο, θα υποβάλλει στη Γενική Συνδιάσκεψη έκθεση πάνω στην εφαρμογή αυτής της σύμβασης και θα εξετάζει αν πρέπει να εγγραφεί στην ημερήσια διάταξη της Συνδιάσκεψης θέμα ολικής ή μερικής αναθεώρησής της.

Άρθρο 32.

1. Σε περίπτωση που η Συνδιάσκεψη ψηφίσει νέα σύμβαση που θα αναθεωρεί ολικά ή μερικά τη σύμβαση αυτή και εφόσον η νέα σύμβαση δεν ορίζει διαφορετικά :
 - α) η επικύρωση, από ένα Μέλος, της νέας αναθεωρητικής σύμβασης θα επιφέρει αυτοδικαία και ανεξάρτητα από τις διατάξεις του παραπάνω άρθρου 30, την άμεση καταγγελία αυτής της σύμβασης, με την επιφύλαξη ότι θα έχει τεθεί σε ισχύ η νέα αναθεωρητική σύμβαση,
 - β) από την ημέρα που θα αρχίσει να ισχύει η νέα αναθεωρητική σύμβαση παύει η δυνατότητα για τα Μέλη να επικυρώσουν αυτή τη σύμβαση.
2. Η σύμβαση αυτή θα παραμείνει σε κάθε περίπτωση σε ισχύ, με τη σημερινή μορφή και το περιεχόμενό της για τα Μέλη εκείνα που την έχουν επικυρώσει και δε θα επικυρώσουν την αναθεωρητική σύμβαση.

Άρθρο 33.

Το γαλλικό και το αγγλικό κείμενο της σύμβασης αυτής είναι εξίσου αυθεντικά .